

a poskytnutím skladiště na její uložení, jinému pachateli umožňuje, zabezpečuje držení věci té, a kterými se zároveň původnímu vlastníkovi stěhuje možnost, naléztí opět předmět činu. Bezvýznamnou je i další námitka, že Marek K. řemenů nabytí koupí již před tím, než byly uloženy do skladiště, jež obžalovaný k tomu poskytl, neboť povahy věci ukradené řemeny onou koupí nepozbyly, to tím méně, že, jak zjišťuje rozsudek, oběma obžalovaným bylo dobře známo, že jde o věci kradené. Pokud jde o vývody zmateční stížnosti, týkající se obžalované Rachely S-ové, lze především poukázat na to, co zde již bylo řečeno. Dodati sluší pouze tolik, že činnost její, směřující dle rozsudkového zjištění k odstranění ukradených věcí z místnosti, ve které do té doby uloženy byly, před pátrající vrchností do místnosti jiné, odpovídá pojmu ukrývání tím spíše, když v tu dobu stav ukrývání dle zjištěného stavu věci již trval a čin obžalované měl za účel, aby stav ten i na dále se udržel. Výtka, jakoby byl rozsudek ohledně obou obžalovaných opomenul zjistiti vůli, směřující právě k ukrývání věcí ukradených, jest neoprávněna, neboť ohledně obžalovaného Meiera S. zjišťuje soud nalézací, že nehledě k poskytnutí zápůjčky a k půjčení váhy, dal K-ovi za účelem uložení řemenů k dispozici místnosti, při čemž v bezprostřední souvislosti s tímto zjištěním zdůrazňuje, že řemeny prodány byly K-ovi zcela neznámým, teprve 19letým mladíkem za okolností nanejvýš podezřelých u přítomnosti obžalovaného S-a i za jeho přispění, z čehož, nehledě k jiným ještě momentům, dovozuje rozsudek nejen vědomí obžalovaného S-a o tom, že řemeny pocházejí z krádeže, nýbrž, nejsou v pochybnostech o podstatě a pravém účelu uložení řemenů ve skladišti, shledal ve veškerém počínání Meiera S-a předsevzatém najednou a v těsné souvislosti s uložení řemenů ve skladišti, skutkovou podstatu zločinu podílnictví ukrýváním, která onen úmysl, směřující právě k ukrývání věcí ukradených, samozřejmě předpokládá, čímž nalézací soud, pojímá-li se zejména rozsudek, jeho výrok a odůvodnění, jako celek, zjišťuje implicity i úmysl ten. O obžalované Rachel S-ové pak zjišťuje rozsudek výslovně, že její úmysl směřoval k tomu, by řemeny byly odstraněny, a nemůže vůle, směřující k ukrývání věcí, vyjádřena býti přiléhavěji, než zjištěním úmyslu, dostati předměty z místa, kde dotud ukrývány byly, na místo bezpečnější, kde by pátrající po nich vrchností nalezeny nebyly. Na váhu padají tu i skutečnosti nalézacím soudem ohledně obou obžalovaných zjištěné, že totiž obžalovaný Meier S. vůči policejnímu agentu Antonínu H. rozhodně popřel, že by věděl něco o koupí řemenů a že totéž prohlásila vůči policejním orgánům obžalovaná Rachel S-ová bezprostředně před tím, než dala řemeny odstraniti.

Čís. 259.

Za podmínek § 62 tr. ř. není závady proti opětné delegaci od delegovaného na jiný soud.

(Rozh. ze dne 17. září 1920, Nd II 142/20.)

Vyřizuje stížnost na usnesení vrchního zemského soudu v Brně, jímž byla k návrhu vrchního státního zástupce trestní věc proti A-ovi pro

zločin § 87 tr. z. odňata zemskému trestnímu soudu v Brně a přikázána k provedení krajskému soudu v Uh. Hradišti, vyslovil se nejvyšší soud jako soud zrušovací v důvodech svého rozhodnutí mimo jiné takto:

Nelze přisvědčiti právnímu názoru stížnosti, že by delegace krajského soudu v Uh. Hradišti byla nepřípustnou proto, že tato trestní věc byla již odňata soudu, dle § 51 tr. ř. příslušnému, a dle § 62 tr. ř. přikázána zemskému trestnímu soudu v Brně, takže by opětovná delegace se přičila ustanovení § 62 tr. ř. Ustanovení tohoto paragrafu nerozeznává, na jakém důvodu se zakládá příslušnost soudu, mluví všeobecně jen o »soudu příslušném«. Soud, jemuž byla trestní věc přikázána dle § 62 tr. ř., jest soudem po zákonu příslušným právě tak jako soud, jehož příslušnost se opírá o jiné ustanovení trestního řádu. Není tedy závady, by trestní věc soudu dle § 62 tr. ř. přikázána, tomuto byla odňata a jinému soudu přikázána, jsou-li jinak dány podmínky § 62 tr. ř.

Čís. 260.

Pro skutkovou podstatu zločinu utrhání na cti obviňováním jest lhostejno, na koho obvinění bylo adresováno, jen když mohlo sloužiti za podklad vrchnostenského šetření neb aspoň pátrání proti osobě obviňované.

Pro posouzení otázky, jde-li o udání, obvinění ve smyslu § 209 tr. zák., jest rozhodným nikoliv slovné znění, nýbrž věcný obsah udání, obviňování.

(Rozh. ze dne 18. září 1920, Kr I 397/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Terezie S. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. dubna 1920, jímž stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem utrhání na cti dle § 209 tr. z.

Důvody:

Provádějíc důvody zmatečnosti čís. 9 a) a 10 § 281 tr. ř., dovozuje zmateční stížnost především, že nalézací soud neprávem spatřuje v profesoru všeobecné babické školy v Praze, jemuž dopis inkrimovaného utrhačného obsahu adresován byl, vrchnost ve smyslu § 209 tr. z. Výtku je bezpředmětna a otázkou, zmateční stížností nadhozenou, netřeba se obírat. Přehlíží zmateční stížnost, že obžalovaná nebyla uznána vinnou, jakoby byla Emílii R-ovou pro vymyšlený na ni zločin u vrchnosti udala, nýbrž, že jmenovanou z vymyšleného na ni zločinu obviňovala takovým způsobem, že by její obvinění mohlo sloužiti za podklad vrchnostenského šetření neb aspoň k pátrání proti osobě obviňované. I je samozřejmo, že otázka, je-li profesor jmenované školy vrchností ve smyslu § 209 tr. z., je za tohoto stavu věcí lhostejnou. Dále namítá zmateční stížnost, že obvinění, obsažené v dopise, je příliš všeobecné, než by bylo mohlo dáti podnět k vyšetřování proti obviňované v něm Emílii R-ové. Nalézacím soudem zjištěn byl následující obsah dopisu jako obvinění ze zlo-